

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015, uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015, uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, odsúdený pre zločin lúpeže podľa ustanovení § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvadsiatich rokov. Sťažovateľ adresoval v označenej trestnej veci 9. októbra 2018 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy označeného trestného konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 predmetný návrh sťažovateľa podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Sťažnosť sťažovateľa, ktorú proti uvedenému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal, krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ oboznamuje ústavný súd s obsahom argumentácie, ktorú formuloval vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, ktorú v podstate pretransformoval aj do ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Dôvodí, že v jeho trestnej veci v konaní pred okresným súdom došlo k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu, keďže mal podľa sťažovateľa jeho vec prejednať a rozhodnúť senát, nie samosudca. V tomto smere sťažovateľ poukazuje na vtedy platné a účinné ustanovenie § 349 ods. 1, resp. ustanovenie § 237 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorých je samosudca príslušný na konanie o prečinoch a zločinoch s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou osem rokov. Sťažovateľ uvádza, že bol síce stíhaný za trestný čin lúpeže podľa ustanovení § 188 ods. 1 Trestného zákona, pre ktorý stanovuje Trestný zákon vo svojej osobitnej časti trest odňatia slobody vo výmere troch až ôsmich rokov, avšak

podľa mienky sťažovateľa sa pri určení obsadenia konajúceho súdu malo vychádzať z výšky konkrétneho, jemu hroziaceho trestu, keď bolo z obsahu podanej obžaloby zrejmé, že v dôsledku aplikácie právnej úpravy obsiahnutej vo všeobecnej časti Trestného zákona (aplikácia zásady trikrát a dost') mu hrozí uloženie výnimočného trestu. Sťažovateľ sa v návrhu na povolenie obnovy konania pokúsil toto svoje stanovisko podporiť uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 832/2015 zo 16. decembra 2015, ktorého záverom podľa tvrdenia sťažovateľa jeho stanovisko konvenuje. Sťažovateľ pritom predmetné uznesenie ústavného súdu prezentoval ako novú okolnosť, súdu skôr neznámu, predpokladanú ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúcim podmienky pre povolenie obnovy konania.

4. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015, uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019.

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov a judikatúrne východiská

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom právoplatným odsudzujúcim rozsudkom o schválení dohody o vine a treste a tiež rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorými tieto nevyhoveli jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Jeho ťažiskom argumentácie je námietka porušenia jeho práva na zákonného sudcu, ktorú opiera o svoj subjektívny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich pravidlá pre určenie obsadenia súdu. Správnosť prezentovaného výkladu opiera sťažovateľ o špecifikované rozhodnutie ústavného súdu, tvrdiac, že sú v ňom obsiahnuté závery totožné s ním prezentovaným výkladom dotknutých ustanovení Trestného poriadku.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015

10. Ústavný súd hneď v úvode predmetnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku [Tento záver sa však nevzťahuje na situáciu, keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku, napr. dovolania proti určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, keďže jeho neprípustnosť je daná ex lege bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov].

11. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa ustanovenia § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015).

12. Z obsahu odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 vyplýva, že sťažovateľ podal proti právoplatnému rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015 dovolanie. Aj v prípade, že by ústavný súd mal odvíjať počítanie lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015 až od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu, teda od doručenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 55/2017 z 28. septembra 2017, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, je celkom zrejmé a nespochybniteľné, že ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu až 30. októbra 2019 je vo vzťahu k označenému rozsudku okresného súdu podaná dávno po uplynutí predpísanej dvojmesačnej lehoty. Počítanie tejto lehoty až od doručenia je však spochybniteľné, pretože v prípade sťažovateľa išlo o rozsudok schvaľujúci dohodu o vine a treste, proti ktorému podľa § 334 ods. 3 Trestného poriadku nie je prípustné odvolanie ani dovolanie okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom nie je zrejmé, aké dovolacie dôvody sťažovateľ v dovolaní uplatnil.

13. Ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 90/2015 zo 17. augusta 2015 je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná včas, v lehote určenej v ustanoveniach § 124 zákona o ústavnom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v označenej časti ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019

14. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám

poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd druhostupňový. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom uznesení okresného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 36 Nt 21/2018 z 12. apríla 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019

15. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

16. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani

preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

17. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v podanom návrhu na obnovu konania, resp. v sťažnosti podanej proti prvostupňovému uzneseniu) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

18. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 16 a 17 odôvodnenia tohto uznesenia, posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa, ako aj s právnou úpravou, ktorá bola v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

19. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu sťažovateľovi v prvom rade vysvetlil, že námietka o nesprávnom obsadení konajúceho súdu (tvrdenie, že konal samosudca, aj keď mal konať senát) je zo všeobecného hľadiska potenciálne uplatniteľná ako dovolací dôvod v mimoriadnom opravnom prostriedku – dovolaní a ako takú ju nemožno subsumovať

pod dôvod obnovy konania v zmysle ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Nad rámec uvedeného bolo sťažovateľovi tiež vysvetlené, že interpretácia prezentovaných ustanovení Trestného poriadku [§ 349 ods. 1, resp. § 237 ods. 3 písm. b)] uplatnená v základnom konaní (rozsudok schvaľujúci dohodu o vine a treste) má oporu v ustálenej judikatúre najvyššieho súdu (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 26/2011 z 9. júna 2011 a sp. zn. 3 Tdo 23/2015 z 9. septembra 2015), podľa ktorej sa pri určení obsadenia súdu vychádza zásadne z trestnej sadzby stíhaného trestného činu určenej v osobitnej časti Trestného zákona, bez ohľadu na prípadnú neskoršiu korekciu tejto trestnej sadzby (zvyšovanie alebo znižovanie) podľa do úvahy prichádzajúcej právnej úpravy obsiahnutej vo všeobecnej časti Trestného zákona. Krajský súd zároveň dodal, že predmetná judikatúra nebola špecifikovaným uznesením ústavného súdu, na ktoré sa sťažovateľ odvoláva ako na novú skutočnosť, teda podľa jeho nesprávneho vnímania ako na dôvod obnovy konania, nijako spochybnená.

20. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

21. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ako aj citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody uznesenia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovatel'a obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovatel'a (prezentovanou

v uplatnenom návrhu na povolenie obnovy konania a v podanej sťažnosti) a riadne vysvetlil dôvody pre zamietnutie sťažnosti sťažovateľa. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Ústavný súd odpoveď krajského súdu, v ktorej sťažovateľovi jasne vysvetlil, že argumentáciu majúcu charakter jedného zo zákonom vymedzených dovolacích dôvodov nie je možné zamieňať za dôvod obnovy konania a účinne uplatniť v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, považuje za plne súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem (§ 394 Trestného poriadku).

22. Rovnako za súladnú so zmyslom aplikovaných relevantných právnych noriem [§ 349 ods. 1 a § 237 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku] považuje ústavný súd aj argumentáciu krajského súdu, v rámci ktorej sťažovateľovi nad rámec základnej argumentácie (nemožnosť podradiť námietky majúce navonok charakter dovolacieho dôvodu pod dôvod obnovy konania) objasnil neopodstatnenosť jeho argumentácie o naplnení vady nesprávneho obsadenia súdu. Krajský súd v tomto smere sťažovateľovi predložil interpretáciu dotknutých ustanovení Trestného poriadku určujúcich pravidlá pre obsadenie súdu (rozhodovanie vecí samosudcom alebo senátom), ktorá má oporu v ustálenej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá nebola sťažovateľom zmieneným rozhodnutím ústavného súdu nijako spochybnená (ústavný súd totiž v uvedenom rozhodnutí posúdil argumentáciu o interpretácii dotknutých ustanovení Trestného poriadku, ktorú kopíruje aj sťažovateľ vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania ako zjavne neopodstatnenú).

23. Vychádzajúc z uvedených čiastkových záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tos 80/2019 z 25. júla 2019 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

24. V závere sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ktorú sťažovateľ vo svojej ústavnej

sťažnosti výslovne formuloval. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú prax, v zmysle ktorej je jednou z podmienok vyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom skutočnosť, že v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavný súd, tak ako to je uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, skonštatoval dôvody pre odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pokiaľ ide o posledné z namietaných rozhodnutí, pre jej zjavnú neopodstatnenosť, teda jej zjavnú bezúspešnosť, bolo bez právneho významu sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu zaoberať.

25. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu